

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 121

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

Pasqua 2014

*Quina alegria quan em van dir:
“Anem a la casa del Senyor!”*

(Sl 122,1)

**El dissabte dia 10 de maig,
tots a la Sagrada Família de Barcelona!!!**

» sumari

» **2**
notes de secretariat

» **3**
editorial
> Aquest Nadal el carter no ens va portar la revista...

» **4**
veu de l'equip responsable
> Som dels Equips, ho celebrem!

» **5**
consiliari
> Matrimoni cristià

» **6/7**
moviment internacional
> Eri?

» **8/9**
lletre de l'ERI
> Estimats amics equipers
> Oració i Obertura

» **10/13**
vida de moviment
> Trobada d'Advent a Barcelona.
> Trobada d'Advent Sant Bernat Calbó.
> Trobada d'Advent del Sector del Vallès.
> Trobada d'Advent Menorca 2013.
> Recés d'Advent a l'Ermita de l'Aldea

» **14/17**
veu dels equips
> Don Ricardo i els E.M.D.
> El nostre Equip de la Mare de Déu.
> Els EMD, un dó de l'Esperit Sant

» **18/19**
pare Caffarel
> La teva pàtria

» **19**
contes
> Fem camí

» **20**
veu dels consiliaris

» **21**
pensaments per créixer

» **22**
pregàries al vent

» notes de secretariat www.emd-cm.cat

SOM DELS EQUIPS, HO CELEBREM!

Tot el Moviment en va ple:
dissabte dia 10 de maig,
ens aplegarem tots plegats
a la Basílica de la Sagrada Família de
Barcelona per celebrar-hi els nostres 60
anys de vida a Catalunya, 40 a Menorca.

Han estat anys molt fecunds, tant per a
tots nosaltres, actuals membres, com per
als equipers que ens han anat precedint en
el camí cap a la Casa del Pare.

És moment de celebració, de joia i, també,
d'esperança i d'anar per feina.

La trobada a la meravellosa icona
gaudiniana que tant ens honora
com a cristians i com a catalans que som,
ens hi haurà d'ajudar.
Amb l'ajut de la Mare de Déu.

NO POT FALTAR-HI NINGÚ!!!

Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca

» **Edita:**

EMD de Catalunya i Menorca

c/ Balmes, 78, planta inferior

08007 Barcelona

Tel. 93 467 55 51

secretariat@emd-cm.cat

www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat

Dimarts i dijous de 10 a 13 h

Compte corrent EMD

"la caixa" » 2100 0832 61 0200301580

» **Responsables EMD**

Catalunya i Menorca:

Albert Mascaró i Anna M. Padrós

albert.anna@emd-cm.cat

» **Equip de revista:**

Carme Meix

Lourdes Gabarrón

Manel España i Mercè Masip

Josep Forcadell i Àngels Duatis

Pere Gil i Montserrat Arespacochaga

Xavi Ibarr i Lupe Gordillo

» **Per a publicacions:**

revista@emd-cm.cat

cmeix@xtec.net

secretariat@emd-cm.cat

» **Disseny i impressió**

Publicitat Tàfner, S.L.

Pere II de Queralt, 2

Santa Coloma de Queralt (Tarragona)

Tel. 977 88 10 50

eltafaner@eltafaner.com

Depòsit legal: B-19764-1981

Les opinions expressades en els articles
són les dels seus autors.

Núm. 121 - PASQUA 2014

Ens trobareu a:

Telèfon

93 467 55 51

e-mail

secretariat@emd-cm.cat

web

www.emd-cm.cat

» editorial

AQUEST NADAL EL CARTER NO ENS VA PORTAR LA REVISTA...

Certament aquell número no va arribar al correu. I no per manca de voluntat de l'equip que la prepara, si no en contra de la seva voluntat.

Fa anys que els nostres predecessors en el càrrec ens avisen a tots de la davallada de cotitzacions del Dia de l'Haver; sens dubte, l'atur, la reducció de sous o les jubilacions poden explicar-ho, però no és ara moment de l'anàlisi. La realitat a la que ens vam haver d'enfrontar és que no hi havia diners a caixa per a cobrir, en aquell moment, les despeses de la revista.

Això ens va portar a una reflexió a la que us vam convidar i seguïu estant-hi tots convidats.

En l'entorn dels Equips, la revista ha representat sempre una eina de comunicació i transmissió de coneixement. Les pàgines ara enquadernades de l'Anneau d'Or recollien els ensenyaments del pare Caffarel que arribaven així a tots els Equipiers. S'acompanyaven amb riques reflexions d'altres membres del moviment, sempre en la línia del matrimoni, els equips, l'evangeli.

La nostra revista, la dels Equips de Catalunya i Menorca, ha anat evolucionant amb el temps. S'ha fet maca, molt maca, i ha incorporat nous continguts. S'ha reduït, però, el nombre de participants; de fet, molts dels exemplars estan preparats gairebé del tot pels membres de l'equip de la revista, i treballant de valent per aconseguir que algun participant a les trobades dels sectors s'avinqui a fer-ne algun resum. Ens agradaria que les aportacions dels equipiers fossin més fluides.

La revista segueix tenint sentit com a eina de comunicació; en un moment en què internet ofereix tants medis molt més àgils i de més ampli abast, l'estructura de paper, una mica obsoleta segons qui ho miri, té, en canvi, l'avantatge d'arribar a algunes llars on encara no hi arriba internet.

Altra cosa és si comunica i què...

Volem apostar pel futur de la revista, perquè creiem fermament que pot ser un bon mitjà de comunicació, però una revista renovada que caldrà ser repensada, reorientada i redissenyada. Una revista interessant per als seus lectors... Una revista interessant per a tots. Una revista feta per tots. Nosaltres ja hi estem pensant, ens hi ajudeu?

SOM DELS EQUIPS, HO CELEBREM!

Per a moltes parelles, el matrimoni esdevé un viatge solitari, cosa de dos. La intimitat de la parella, suma de dues intimitats.

Els matrimonis que formem part dels Equips sabem que això no és ben bé així. A través de l'asseguda, la pregària conjugal, la regla de vida i la reunió d'equip hem après a compartir el cor i l'ànima amb la parella i els companys d'equip, i això ens fa més rics i més forts. En un món on es qüestionen tots els principis, l'equip és un petit oasi on podem compartir tot allò que som i creiem, i aprendre i créixer en la fe.

És una eina que creiem que tenim l'obligació de compartir. De la mateixa manera que hom no amaga una llàntia encesa, sinó que la posa en un lloc elevat perquè il·lumini al seu entorn, així també els membres dels Equips hauríem d'estar contents de poder compartir una manera de viure que considerem bona perquè ens ajuda a créixer.

Però, som realment així, la gent dels equips? Estem realment il·lusionats, amb la vida de l'equip i del moviment?

Fa uns mesos, el Sant Pare Francesc ens va llançar un repte en forma d'enquesta. En efecte, l'enquesta preparatòria del Sínode dels Bisbes sobre la família no és només una consulta a l'estament religiós, sinó una crida als laics a participar en el procés d'evangelització de la família. Seguint el nostre carisma, els Equips hauríem de ser llum i sal per als matrimonis que formen les famílies.

Podríem dir que la nostra pertinença als equips irradia al nostre voltant?

Us convidem a mostrar al món la nostra fortalesa com a membres d'un moviment internacional però profundament arrelat al cor. El proper dia 10 de maig, a l'ombra de la Sagrada Família de Barcelona, tots junts celebrarem que fa 40 anys a Menorca i 60 anys a Catalunya, els Equips van començar a caminar.

SOM DELS EQUIPS, HO CELEBREM! □

Albert Mascaró i Anna M. Padrós

EQUIPS MARE de DÉU Equips de Matrimonis

10 Maig 2014
BARCELONA

**Trobada
GENERAL**

MATRIMONI CRISTIÀ

Crec que val la pena que esmercem esforços en aquest tema per situar-nos ben bé en la qüestió. Les preguntes que ha plantejat el sant pare Francesc ens han d'ajudar a replantejar moltes coses. Tot i que per altra banda ho tenim força magre perquè hi ha el pes del *sempre s'ha fet així*, i aquest immobilisme crea certes dificultats. Potser hauríem de fer *tabula rasa* per entendre el tema que volem tractar.

Al nostre país, fins fa poc hi havia el costum de *casar-se per l'Església*. Només calia que un dels dos, l'home o la dona, fos batejat, i de fet gairebé sempre tots dos havien rebut el sagrament del baptisme. La majoria de parelles acceptaven que els fessin participar en uns *cursets matrimoniales*. Així ja podien fer el seu expedient matrimonial i els tràmits burocràtics que corresponien per contraure matrimoni. Alhora, a la parròquia es feien els tràmits *civils*: les mateixes dades de l'expedient eclesiàstic passaven a l'expedient per al jutjat; i un cop celebrada la cerimònia religiosa i firmat el document, els nous contraents havien de lliurar-lo al jutjat per tal de restar registrats com a casats i poder retirar el Llibre de Família.

Amb tot això, hom es pregunta si amb la firma del consentiment com a resum documental n'hi ha prou per rebre el *sagrament del matrimoni*, no fos cas que ens trobéssim que molts no són prou madurs per casar-se autènticament, sense fer un simulacre d'esposalles, sovint molt espectaculars, però alhora ben buides. Pot ser que un gran nombre d'aquests matrimonis *casats per l'Església* tinguin una base molt feble, de manera que sovint voregin causes de nul·litat diverses: manca de llibertat en el consentiment, condicionament per interessos o avantatges econòmics, por de restar sol o sola en la vellesa, cerca prioritària de satisfer el desig de plaer...

Fins i tot una parella de batejats, amb una gran estimació d'amor esponsal i per sempre, i amb el desig de procrear responsablement i educar els fills de la millor manera possible, podria ser un meravellós matrimoni natural, però alhora un sagrament nul, si fos el cas que es casessin senzillament perquè ho forçaven les convencions socials.

Per tal que el sagrament de matrimoni sigui vàlid, aquesta parella batejada, no només han d'estimar-se amb totes les forces del cor, sinó que s'han d'estimar amb l'*amor de Déu*, com Crist estima la seva Església, estimant fins i tot els seus enemics.

Casar-se per l'Església no és pas un ritu màgic. El sagrament del matrimoni no és el que contrau externament i superficialment una parella per tal de celebrar socialment un contracte. És quelcom més. Cal distingir els conceptes *matrimoni cristià* i *casar-se per l'Església*. El matrimoni cristià és aquell i només aquell en el qual cadascun dels que uneixen les seves vides, estan empeltats també i primàriament amb Déu per Jesucrist. □

Mossèn Josep Lluís Socias Bruguera
Consiliari dels EMD de Catalunya i Menorca

ERI?

Els Equips de la Mare de Déu estan suportats per una estructura organitzativa que possiblement hagi contribuït a facilitar la seva continuïtat i expansió en el temps i al món. No segueix un model autoritari, tipus militar, però sí que té una certa estructura piramidal, basada, això sí, en el servei.

Al capdavant de tot hi ha l'Equip Responsable Internacional, al·tra­ment conegut com "ERI". Està format per una combinació de representants de les diverses àrees del món on els equips són presents.

» José (Zè) i Berta (Tó) Moura-Soares

» P. José Jacinto Ferreira de Farias

Qui són ells?

El Matrimoni Responsable Internacional són actualment uns portuguesos, José (Zè) i Berta (Tó) Moura-Soares. Van assumir la seva responsabilitat durant la Trobada Internacional a Brasília, l'any 2012, i donaran pas quan n'escaigui el relleu en la propera Trobada Internacional, el 2018, que encara no està decidit on es farà. Per la seva trajectòria personal i professional, són gent molt lligada a la formació, que és un dels seus objectius prioritaris en l'àmbit dels Equips de la Mare de Déu. Alguns de vosaltres els va conèixer a l'inici de curs, a Madrid.

Els acompanya com a Consiliari Internacional el pare José Jacinto Ferreira de Farias, jesuïta. A més de les seves activitats pastorals i com a consiliari de l'ERI, el pare Ferreira és assistent eclesiàstic de la Fundació AIS (equivalent a l'AIN espanyola: Ayuda a la Iglesia Necesitada) i professor de teologia de la Universitat Catòlica Portuguesa.

L'ERI el formen també un matrimoni representant de cadascuna de les zones en les que es distribueix el moviment:

Roberto i Graça Rocha, brasilers de Porto Alegre, al sud del país, són els representants de la zona d'Amèrica, que inclou el continent sencer. La seva feina en la preparació de la Trobada Internacional de Brasília no té preu!

Paul i Helena McCloskey estan a càrrec d'Euràsia. Aquesta zona, referida també com Transatlàntica, inclou països anglòfons, comprnent, a més de

» Roberto i Graça Rocha

» Paul i Helena McCloskey

la Gran Bretanya, Irlanda, Trinitat i Tobago, Sud-àfrica i Malawi. Paul i Helena són d'una ciutat propera a Gloucester, i són gent molt implicada en el Moviment i en la seva parròquia.

Georges i Mahassen Khoury, libanesos, són els representants de la zona d'Europa central. És impactant el seu testimoni com a cristians compromesos en el sector musulmà de Beirut, com expliquen en la seva carta publicada a la nostra Revista.

Euro Àfrica (Àfrica de parla portuguesa juntament amb Portugal, Espanya i Itàlia) ha sofert recentment un canvi imprevist. A partir del proper curs seran José Antonio i Amaya Marcén-Echandi, els actuals responsables de la Súper Regió d'Espanya, que assumiran aquesta responsabilitat. Són de Pamplona; només portaven dos anys com a responsables súper regionals d'Espanya

L'Equip Responsable Internacional queda completat amb la participació de dos matrimonis més.

Els uns són els Secretaris, Pedro i Teresa Bobone, també portuguesos. Pedro és també el vicepresident de l'Associació d'Amics del pare Caffarel.

Els altres, finalment, són Edgardo i Clarita Bernal Fandiño, de Colòmbia. Són els que animen la litúrgia, i tenen molt bon sentit del ritme. Han estat diverses vegades a Catalunya, ja que tenen una filla estudiant a França. Són un matrimoni molt sensibilitzat amb les parelles amb problemes; de fet, a la Trobada de Brasília van presentar una ponència titulada "El compromís dels Equips amb les parelles amb problemes". Ells són els coordinadors dels anomenats "Equips satèl·lit", grups de treball formats per a desenvolupar temàtiques que afecten els nostres equips. Actualment hi ha quatre equips satèl·lit en marxa:

Un, de *Pedagogia*, que té com a objectiu aprofundir en la mística dels Equips de la Mare de Déu i donar als equippers eines pràctiques per a l'exercici de cadascun dels punts concrets d'esforç;

Un altre, de *Formació Cristiana*, dirigit a aprofundir en el coneixement de la nostra fe;

Encara un tercer, de *Reflexió i Cerca*, que pretén reunir i ordenar tot el material preparat en l'àmbit dels Equips de la Mare de Déu de qual-sevol regió, per tal d'organitzar i difondre tot aquell material que pugui resultar d'interès,

I, finalment, el grup de *Reflexió de la Teologia de la Sexualitat*, que pretén fer una reflexió, sota una mirada cristiana, que convidi a descobrir en la vivència de la sexualitat un do de Déu i una via de santificació.

Aquests són els homes i dones que sota la invocació i protecció de la Mare de Déu, han assumit el compromís amb els milers d'equippers del món de seguir mantenint unida aquesta gran xarxa de matrimonis i consiliaris amb un objectiu comú: trobar en la pròpia vocació el camí de santedat. □

Albert Mascaró i Anna M. Padrós
Matrimoni Responsable de Catalunya i Menorca

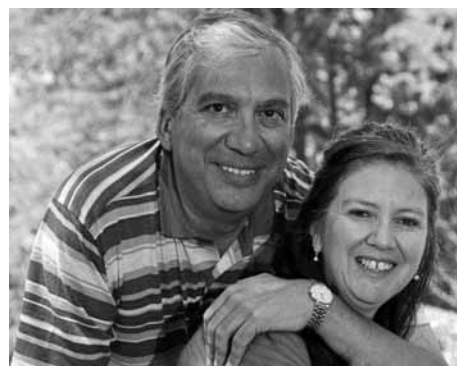
» Georges i Mahassen Khoury

» José Antonio i Amaya Marcén-Echandi

» Pedro i Teresa Bobone

» Edgardo i Clarita Bernal Fandiño

ESTIMATS AMICS EQUIPIERS

Som l'Edgardo i la Clarita Bernal Fandiño, matrimoni ERI coordinador dels anomenats EQUIPS SATÈL·LITS. A partir d'ara, en cada lliurament del correu, cada matrimoni ERI compartirà els detalls del seu servei al moviment amb el propòsit que tot els membres del moviment tinguin una idea clara i propera d'aquestes instàncies de responsabilitat.

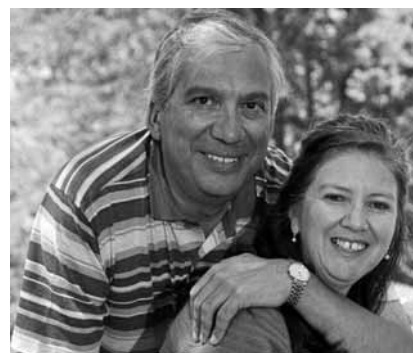
Nosaltres som un matrimoni colombià casats fa 27 anys i amb 16 anys de pertinença als EMD. Tenim dos fills, Santiago, de 21 anys, estudiant d'últim any d'Enginyeria Industrial a la Universitat dels Andes de Bogotá-Colòmbia, i Sílvia de 18, estudiant de Llengua, Cultura i Civilització Francesa a la Universitat Lumière 2 de Lió-França. A partir de la Trobada Internacional de Brasília 2012 vam ser cridats a formar part de l'EQUIP RESPONSABLE INTERNACIONAL, amb la missió específica de coordinar el treball desenvolupat pels equips Satèl·lits. En aquesta missió hem nomenat el Pare Silvio Cajiao, sacerdot Jesuïta perquè ens acompanyi amb el seu ministeri i amb la seva amistat com a consiliari espiritual dels Equips.

Recentment, a Bogotá-Colòmbia entre l'11 i el 13 d'octubre, portem a terme la reunió de posada en marxa dels Equips de Formació Cristiana i del Grup de Reflexió d'Amèrica de Teologia de la Sexualitat i a Fàtima-Portugal entre el 8 i el 10 de Novembre de 2013 la dels Equips de Pedagogia, Reflexió i Recerca i el Grup de Reflexió d'Europa de Teologia de la Sexualitat.

Raons d'espai no ens permeten d'estendre'ns a explicar l'abast de treball de cada un d'aquests equips o grups de reflexió, per això ens limitem a enunciar-ne l'objectiu:

- **Pedagogia:** Serà el de continuar aprofundint i actualitzant tots els aspectes inherents a la pedagogia i la mística del Moviment, brindant eines pràctiques per ajudar les parelles en la interiorització i exercici de cadascun dels punts concrets d'esforç.
- **Formació Cristiana:** El seu objectiu serà el de configurar un pla de formació catequètica bàsica que pugui ser aprofitat pels membres dels EMD i per tot aquell qui vulgui aprofundir en el coneixement de la nostra religió i de la nostra Església, els seus principis fonamentals, els seus documents, els sagraments, la litúrgia, aprofitant tots els mitjans de comunicació disponibles.
- **Reflexió i Recerca:** El seu objectiu serà el d'aprofundir en la recerca i coneixement del material que cada SR o RR ha preparat per als seus equipiers al llarg de la seva història, ordenant-lo i classificant-lo de manera que pugui ser conegut i aprofitat per tot el Moviment, i recomanant-ne a l'ERI aquell que especialment pugui tenir una aplicació d'interès universal.
- **Grups de Reflexió de Teologia de la Sexualitat:** El seu objectiu serà el de realitzar, amb una mirada cristiana, un treball de reflexió que convidi els matrimonis dels EMD a descobrir en la vivència de la seva sexualitat un do de Déu i un mitjà de santificació.

En la salutació que vam fer en iniciar aquestes reunions dèiem als matrimonis i sacerdots: "En aquest treball que avui iniciem, és fàcil confiar només en les nostres seguretats i en els nostres coneixements i escoltar la veu del nostre propi jo que acaba per fer callar la veu de Déu. Que és molt important que el nostre treball estigui guiat per una profunda pregària que ens faci humils, petits, perquè així, buidant-nos de nosaltres mateixos, rebaixant

» Edgardo i Clarita

les nostres seguretats, donem cabuda al poder de Déu. Quan no sapiguem com abordar el treball, quan no tinguem respostes per a tot, serà quan ens tornarem febles, quan deixarem de confiar únicament en els nostres coneixements i seguretats: és aleshores quan sorgirà l'oportunitat de recolzar-nos en Ell, perquè com deia Sant Pau, és la nostra debilitat la que dóna lloc al seu poder.

Quan deixem d'escoltar-nos únicament a nosaltres mateixos, el Senyor ens comença a parlar a través de l'altre i el seu Esperit es comença a manifestar en la força de la comunitat i en la veu de la col·legialitat. Tant de bo que aquesta sigui una reflexió que tinguem present sempre "

Benvolguts amics: com dèiem a Bogotá i a Fàtima a la nostra família dels Equips Satèl·lits: el major anhel que tots nosaltres podem tenir, és que aquest treball que FEM PER DÉU es converteixi, amb la nostra docilitat i lliurament, en UN TREBALL DE DÉU on puguem deixar pas a la seva voluntat, sobre la nostra pròpia voluntat. Per això us demanem que ens acompanyeu amb la vostra oració que ens reconforta i ens anima.

De cor desitgem a tots els matrimonis i consiliaris dels EQUIPS DE LA MARE DE DÉU que la Família de Natzeret irradiï a casa seva i en les seves famílies tot el seu amor i esperança. □

Clarita i Edgard

ORACIÓ I OBERTURA

Estimats equipers,

Durant l'última trobada internacional de famílies a Roma, el 26 i 27 d'octubre 2013, el Sant Pare va parlar de la necessitat de l'oració i dels testimonis d'alegria que les famílies cristianes estan cridades a donar al món d'avui.

Pel que fa l'oració, ell va insistir en dos temes: que la pregària (personal i en família) ha d'estar marcada pel sentit d'humilitat, és a dir que ha de proclamar la grandesa de Déu i la nostra petitesa, moral i espiritual, davant d'Ell, i que tots tenim la necessitat de sentir la bondat i misericòrdia de Déu amb nosaltres, que l'oració s'ha de fer amb senzillesa i d'acord amb la nostra condició de fills estimats de Déu. I com a exemple de simplicitat, el Papa Francesc va esmentar el prec del Rosari en família, la pregària de les gents senzilles, que el benaurat Joan Pau II deia que era el camí més curt per aconseguir la pau interior, i d'aquesta manera, poder ajudar a la construcció de la Pau entre els homes i els pobles.

Heus aquí la importància per a nosaltres, del punt concret d'esforç de l'oració conjugal, i també del retir anual, als quals tots hem de mirar de ser fidels.

També voldria compartir amb vosaltres el meu últim viatge al Líban (el 17 i 18 de novembre 2013) en ocasió de les celebracions de clausura del cinquantenari de la presència dels EMD en aquesta regió del món. Vaig ser testimoni de la vitalitat i l'entusiasme dels Equips en la pràctica del mètode espiritual del nostre Moviment, i l'alegria de donar testimoni de la bellesa del sagrament del matrimoni i del sentit de la família cristiana en el món d'avui. Durant la trobada amb els responsables, vaig poder veure com estan de compromesos en la fidelitat al carisma del nostre Moviment i al sentit de la internacionalitat, en el qual podem verificar la gràcia de pertànyer a una gran família, que és a la pràctica, una cèl·lula viva de la gran Església, del Cos Místic de Crist.

En l'encíclica *Lumen Fidei*, el Papa Francesc ens recorda que la fe sempre es torna més forta i viva en la mesura que siguem capaços d'obrir-nos als altres, d'estar junts i compartir els uns amb els altres les riqueses de la nostra vida, de la nostra esperança. La fe que ens anima s'origina en l'amor del Senyor que ens precedeix, que ens uneix als altres, a la diversitat de la nostra vocació i missió en l'Església i en el Moviment. Per a les parelles, és meravellós creure que va ser el Senyor qui les va escollir i els va fer l'un per l'altre, perquè fossin testimoni de la bellesa de l'amor entre l'home i la dona, que són l'un per l'altre segons el desig del Senyor i, més encara, pel sagrament del matrimoni, signes eficaços de l'amor de Crist per la seva Església.

El cristià del futur serà un místic o en cas contrari no serà res: com a parelles cristianes, sigueu testimoni viu d'aquesta mística, que és l'ànima del nostre Moviment, deixeu-vos transportar per la fantasia creadora d'amor per inventar un món nou malgrat les condicions actuals de crisi moral i espiritual en la qual vivim immersos gairebé arreu del món, però especialment al món occidental. En aquest sentit, vosaltres sereu, estimats amics, homes i dones d'esperança, perquè vosaltres sabeu en qui teniu posada la confiança, en el Senyor Déu que és fidel i que us estima amb un amor que és digne de confiança perquè té la forma de la Creu de Crist.

Que la Santíssima Verge Mare de Déu i mare nostra, us protegeixi i sigui per a vosaltres el camí que us condueixi a Déu.

Rebeu la meua cordial salutació, □

P. José Jacinto Ferreira de Farias, SJ
Consiliari de l'ERI

» P. José Jacinto Ferreira de Farias

«el Papa Francesc
ens recorda que la fe
sempre es torna
més forta i viva
en la mesura que
siguem capaços
d'obrir-nos als altres,
d'estar junts i compartir
els uns amb els altres
les riqueses de
la nostra vida,
de la nostra esperança»

TROBADA D'ADVENT A BARCELONA

El passat 14 de desembre ens vam reunir a les 18 hores, aproximadament 80 persones, al Seminari de Barcelona. La trobada era conjunta dels sectors, A-L, E-G i C, Vàrem començar amb la presentació dels nous responsables, Ramon i Ofèlia i Victòria i Agustín, i Valentín i Priscila que ja és el seu segon any, i seguidament el consiliari del sector, Mn. Josep Serra, va fer una oració de benvinguda.

A continuació, el matrimoni Manzanilla ens va fer una xerrada sobre el P. Caffarel i el seu procés de beatificació i acabarem amb un vídeo titulat "Volia ballar per a Déu", una reflexió basada en un fet real, sobre com podem lloar Déu en les bones èpoques i en les dificultats de la vida. Després, Valentín va comentar diversos punts informatius relatius a qüestions tractades a la reunió de l'intersector de Tortosa, com la trobada del 10 de maig, el dia d'haver, etc. Per part dels assistents se'ns va reclamar que no hi hagués hagut una comunica-

ció sobre l'enquesta que el Papa havia sol·licitat dels feligresos, com a moviment. Hi va haver força participació i comunicació entre tothom.

Després vam celebrar l'eucaristia, i vam acabar amb una petita àgape, que per un malentès amb el seminari, ens van servir en el claustre. El fred exterior va ser compensat amb la calor que tots sentim per la trobada. Malgrat la temperatura vam estar xerrant i coneixent-nos i compartint el moment aproximadament una hora. Ens vàrem acomiadar fins al recés de Quaresma.

Van assistir-hi també els responsables de Catalunya i Menorca, Anna M. i Albert. □

Ramon Burniol

TROBADA D'ADVENT SANT BERNAT CALBÓ / 1 DE DESEMBRE DE 2013

L'equip Reus -14 ens ha preparat aquesta trobada, i comencem amb un conte:

JJEAN GONO, *L'home que plantava arbres*

“En una terra esquerpa, deserta; en un paratge desolat i trist hi viu un pastor. Se'l veu segur de sí mateix, confiat i arrelat a la certesa de la seva tasca: planta arbres. Cada nit tria les millors llavors d'un sac que guarda a casa. L'endemà al matí, quan surt a pasturar les seves ovelles, sembra les llavors. I així cada dia, demanant a Déu que li doni salut per continuar endavant.

Els anys passen i els arbres creixen, i aquella terra erma es transformava. I els homes, que tenien l'ànima ferida, tornen a la vida.”

Després, grans i petits, ens reunim en grups i comentem el conte; en parlem guiats per un text que ens

han preparat i que ens dóna punts per reflexionar i aprofundir el missatge del conte.

A nosaltres també ens han donat unes llavors: són uns aglans llents i triats que ens confien amb l'encàrrec de sembrar-los, cuidar-los i ajudar-los a créixer, i així, com l'Elzéard, el pastor del conte, agraïm a la terra la vida que ens dóna i treballem per tornar l'esperança.

Encara ens tenen preparada una altra sorpresa: com que s'acosta Nadal farem targetes per compartir després amb tots els participants de l'Eucaristia de la Parròquia de Sant Bernat Calbó.

I acabem amb un senzill “pica-pica” i l'alegria de compartir, un any més, aquesta festa. □

TROBADA D'ADVENT DEL SECTOR DEL VALLÈS

El dissabte dia 30 de novembre, a l'inici del temps d'Advent, els equips del sector del Vallès ens vam trobar a la parròquia de Sant Josep de Terrassa, per participar d'una vetllada que vam anomenar “Temps d'Advent, temps d'esperança: reflexió lírica sobre l'Advent”. Va preparar la trobada l'equip Terrassa-19, i ens vam aplegar un nombrós grup de matrimonis, amb els consiliaris i també alguns infants.

La primera part va consistir en una vetlla de meditació sobre diversos textos que parlen de la vinguda del Salvador. Vam escoltar fragments musicals que ens introduïren en el “clima” d'espera propi de l'Advent (“Veni Emmanuel”, de Kodály; “And the Glory of the Lord”, del Messies de Haendel...), vam repas-

sar textos litúrgics sobre l'esperança messiànica (càntic de Zacaries, pregàries eucarístiques del temps d'Advent), vam cantar, i fins i tot vam representar una escena imaginada entre Sant Joan i Jesús al cel... Al final, vam acabar amb la lectura de l'evangelí de la Visitació, icona perfecta del temps d'espera, tant per a Maria com per a nosaltres.

Vam tenir després una estona per saludar-nos i retrobar els amics del sector, i, a les vuit del vespre, vam participar en l'eucaristia de la parròquia. Mossèn Jordi, rector de Sant Josep, ens va acollir i presentar als feligresos habituals de la missa vespertina. Els nens dels equips, que durant la tarda havien estat participant en un taller de confecció i decoració de llànties, en van fer ofrena al peu de l'altar.

En acabar la missa, vam compartir un sopar de pa amb tomàquet, en la millor tradició de les nostres trobades.

I després? Doncs a caminar cap al Nadal, com la Mare de Déu. Tal com diu un himne dels que vam cantar durant la vetlla:

“A l'establia, Jesús bé el recordem,
però és entre els homes allà on el trobarem,
i vivim esperant-lo, perquè ha de tornar,
quan vingui a buscar-nos, la Vida cantarà.” □

Marta Planes i Batalla,
Equip Terrassa-19.

PREGÀRIA D'ADVENT - MENORCA 2013

Un any més els equips de matrimonis de la Mare de Déu de Menorca s'han trobat dins el temps d'Advent per preparar l'arribada del Nadal amb una pregària.

El dissabte 14 de desembre els matrimonis del sector A de Menorca (Ferrerries–Maó), es trobaren a la capella del Santíssim de l'Església de Santa Maria de Ferreries. En un ambient de recolliment i silenci tots els grups van aportar la seva reflexió a partir d'una part del text dels dos primers capítols de l'Evangeli de Mateu, que havien treballat prèviament. Amb aquesta pregària ens prepararem per a acollir Jesús, i donar-li estada al nostre cor, en aquestes dates prèvies al Nadal.

Els matrimonis del sector B, Ciutadella, es van reunir el diumenge 15 a l'Església de Maria Auxiliadora amb el cor obert a la Paraula de Senyor, en una pregària contemplativa a través de la qual ens vam impregnar dels aromes de Jesús amb la música i el silenci. Pregària que va dirigir la germana clarissa Gadi Bosch i que va acabar amb el Pare Nostre, agafats de les mans pares i fills i tots els qui ens volgueren acompanyar en aquests moments. □

Equip Ciutadella-15

RECÉS D'ADVENT A L'ERMITA DE L'ALDEA

El passat 14 de desembre els dos sectors dels Equips de la Mare de Déu de la diòcesi de Tortosa vam ser convocats a un dels dos recessos que tradicionalment fem cada any en els "temps forts", Advent i Quaresma. En aquesta ocasió, el recés d'Advent tenia per escenari un espai privilegiat, l'ermita de la Mare de Déu de l'Aldea, situada als límits on comença el Delta.

En arribar, el cafè compartit entre la trentena de membres d'equips que ens vam aplegar va anar creant el caliu fratern per iniciar el treball. Abans de la pregària, però, vam poder gaudir d'una visita guiada a tots els edificis annexos, inclosa la plaça de bous interior, que és on se celebra l'aplec de l'ermita, de gran tradició.

La pregària ens va donar l'actitud necessària de sintonia i d'obertura abans de la xerrada i la reflexió. La xerrada va anar a càrrec del rector de l'Aldea, especialista en teologia moral, mossèn Víctor Cardona, amb el tema "Anunciar l'Evangeli en família". Mossèn Víctor va aprofitar algunes de les intuïcions presents en l'exhortació apostòlica del Papa

Francesc, "l'alegria de l'Evangeli", per proposar-nos unes reflexions molt adients per a la nostra realitat matrimonial i familiar. Posteriorment, vam dedicar una bona estona a fer una asseguda, en què cada parella va poder encarnar a la seva realitat aquelles interpel·lacions. Per acabar, vam tornar a la capella per fer una bona estona de pregària d'adoració, amb textos i cants.

Els que vam poder ens vam quedar al dinar de germanor, on vam compartir el que cadascú portava, i que va ser ocasió per experimentar una vegada més un dels carismes dels equips, l'acolliment dels uns als altres que supera tota diferència, de procedència, d'edat o de vocació. A més, després de dinar vam tenir el premi de visitar la torre de guaita d'origen medieval, que és un balcó privilegiat que domina el paisatge meravellós del Delta de l'Ebre.

Així ens vam acomiadar, fins al proper recés de Quaresma que farem a Corbera d'Ebre. □

Santi Carbó i Maria Josep Meix
Responsables Tortosa A

Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm, 4)

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

» Mercè Forcada, Barcelona-5

DON RICARDO I ELS E.M.D.

El 3 d'agost de 1969, a la Catedral de Tortosa, se celebrà la consagració de Don Ricard Mª Carles i Gordó, com a Bisbe de la Diòcesi de Tortosa. Gaudírem d'aquesta bonica celebració amb molt de gust, mai no n'havíem pogut assistir a cap de semblant.

Era molt jove, tan sols tenia 42 anys, rialler, amable, senzill.

Però tenia un posat senyorial que destacava. En aquesta primera homilia, ja es va guanyar el poble. Va començar dient: "Bona gent", i, amb les paraules que ens va dirigir, ens va anar traçant el veritable camí que havíem de seguir per avançar cap a Déu. Amb ell al capdavant, és clar, com a pastor. Ens va captivar la seva persona.

Un cop presa possessió de tots els estaments de la Diòcesi, va veure que hi mancava algun moviment familiar.

Com que justament era consiliari d'un equip -del València 1- després d'haver experimentat el gran bé que rebien les famílies mitjançant els Equips, reuní un bon grup de matrimonis a Tortosa i els va dir que faria venir des de València un matrimoni, per explicar-los què eren els EMD. Fruit d'aquesta informació, sorgiren dos Equips; el Tortosa 1, i el Tortosa 2, era l'any 1970.

Molts anys més tard, a la trobada de Brasília, trobarem un matrimoni del València 1: tenien 92 anys!

Nosaltres som d'Amposta, érem acabats de casar, buscàvem algun moviment d'Església relacionat amb el matrimoni i no trobàvem res, i un dia, al cancell de la nostra parròquia, vàrem llegir un cartell on deia que a Tortosa es trobarien uns matrimonis per a una trobada d'Església; anàrem a veure què era i així descobrírem els Equips.

Ens adonàrem que estaven molt ben organitzats, i que el seu caminar estava ben traçat per poder arribar la família unida al final del camí, a la presència de Déu. Posàrem fil a la agulla i formàrem l'equip Amposta 1 pel gener de 1976, i fou el nostre Consiliari, mossèn Francesc Ciuraneta Aïmy, un gran treballador de Déu. Va ser secretari de Don Ricardo i, després, el va haver de deixar per anar com a Bisbe a Menorca.

Don Ricardo va ser sempre un pastor molt proper, acudia a tots els moviments que el requerien, fins i tot, a les trobades dels Consiliaris, que un cop a l'any ens aplegàvem a La Gralla, una finca que tenim a Godall, i els fèiem una bona paella. Sempre assistia a tots els començaments de curs, així com també al final. Però el que més esperàvem els Equips amb motiu de la Quaresma, eren les seves xerrades i les seves conferències, obertes també a matrimonis que no eren dels Equips. Ens donava una explicació senzilla i profunda, plena d'exemples, i, sobre el tema tractat, invitava la parella a fer una asseguda, i també a fer, tots dos plegats, la pau amb Déu. Ens va

fer un gran bé a tots els que vàrem viure aquells moments tan intensos i valuosos espiritualment.

El 1984, va convocar un Sínode Diocesà, encara estava de secretari el nostre consiliari abans esmentat. Del fruit d'aquest treball de tots els pobles de la Diòcesi, format per molts de grups de totes les edats, també se'n varen beneficiar els EMD. Per aquell temps nosaltres n'èrem responsables i pertanyíem a la Comissió permanent de Catalunya, visitàrem molts pobles de la Diòcesi, i hi donàrem informació dels Equips. Fruit de tots aquests esdeveniments, vàrem aconseguir arribar a ser 40 Equips a la nostra Diòcesi. Hem d'admetre que Don Ricardo sempre ens estava encoratjant, amb ell al capdavant.

Com que ens vàrem veure col·lapsats, perquè només teníem 4 parelles de pilots, buscàrem parelles adients i les vam ajudar a formar per pilotar tots els punts de la Diòcesi. Instruïrem 7 noves parelles de pilots i així vàrem pilotar en 2 anys 20 Equips.

També fruit del Sínode, es van implantar els Consells de Pastoral Parroquials i el Diocesà; a nosaltres ens va incloure al Diocesà i som testimonis del seu incansable i bon treballar.

Hauria de ser un llibre gruixut el que encabís totes les històries i anècdotes que hem viscut amb Don Ricardo.

L'encontre a Fàtima (Portugal) va ser del 18 al 23 de juliol de l'any 1994. I el lema de la trobada era "FAMÍLIA, ENSENYA AL MÓN D'AVUI EL QUE ETS." Don Ricardo, ja estava a Barcelona, i presidia aquell dia l'Eucaristia. Oficiaven la missa, amb ell, 16 bisbes de tot el món i 200 consiliaris; l'homília, dedicada a la família, va resultar més que extraordinària, única;

quan va acabar-la, tota la gent vàrem començar a aplaudir i no paraven de cap manera. Quan es retirava amb tots els bisbes i capellans per una avinguda bastant ampla i voltada per una tanca, em vaig preparar la màquina per fer-li una foto al moment que passés per on érem nosaltres, Mª Carmen, la meua dona, amb l'alegria que tenia, el va cridar per saludar-lo i jo també el vaig saludar amb la mà. Va abandonar el protocol i tots els Bisbes, es va aturar, va venir a fer-nos una forta abraçada, i ens va dir que després de llevar-se els ornaments volia parlar-nos. La gent del nostre voltant ens felicitaven, dient-nos. Però... quin Bisbe que teniu!

El 26 de novembre del mateix any, 1994, el Papa Joan Pau II el va nomenar Cardenal de l'Església; ens va enviar una invitació per poder assistir a ROMA a la imposició de l'anyell i la birreta de Cardenal. Estàvem allotjats en una residència prop del Vaticà amb la família i amics íntims, i, després de l'emotiva cerimònia, hi havia una sala destinada a cada un dels cardenals i els seus familiars. El Papa va estar amb nosaltres una bona estona, tots parlàrem amb ell, i ens hi férem fotos. Poguèrem viure aquests fets meravellosos de la "Ciutat Eterna" amb una celebració extraordinària que mai no ens hauríem pogut imaginar.

Sempre hem estat en comunicació amb ell i suara, en haver-nos arribat la notícia de la seva gravetat, tan de sobte, vàrem començar a pregar.

Anàrem a l'hospital a preguntar per ell, però Jesús i la Paquita ens varen dir que havíem d'entrar a veure'l de seguida, perquè sabien com ens estimava, i nosaltres també a ell.

Estava ja molt malalt, però encara li vàrem poder dir: "Gràcies Don Ricardo per tot el bé que ens ha fet. L'estimem molt i preguem per vostè ". Ens va fer una dolça mirada i un somriure.

Va acabar el seu pelegrinatge el dia 17 de desembre. Pujàrem a visitar-lo a la capella ardent del Palau Episcopal a Tortosa i vàrem comprovar de nou com n'era d'estimat ja que la gent no parava de passar per donar-li l'últim adéu.

Que Déu el tingui a la seva glòria. □

Reverté Simó
Amposta-1

EL NOSTRE EQUIP DE LA MARE DE DÉU

Sí, avui encara, som dels equips. Direu que això no és possible, que no és ver, perquè l'equip número 1 de Ciutadella, ja no participa en les activitats del moviment. I jo em demano? És necessari, és obligatori participar activament en un moviment, per sentir-se membre viu d'aquest? Les monges de Santa Clara en la seva clausura, són membres actius de l'Església? La memòria ja em falla, l'arxiu del disc dur ja té mancances, per tant, en qüestió de dates no seré molt precís. Perdoneu-me.

Ja fa molt de temps que ens van convidar a formar part del EMD (per cert, ja n'hi ha que ens esperen al Cel) i la nostra experiència, com quasi tot, té dues cares. Però, no pas com sol passar amb la societat: a cara o creu, blanc o negre. No, la nostra experiència és totalment positiva, la societat potser no ho entendreà. Nosaltres, estimats equippers, ho entenem, ben bé.

Mireu, ara en aquests moments, sent dins jo que el que dic, que el que escric, no surt de jo, surt de l'equip. Sent la veu dels companys que ens van deixar, sent les seves aportacions, la seva companyia. Encara que les lleis de la naturalesa marquin unes pautes, la VIDA, no s'acaba i més quan les nostres vides van ésser tant compartides, viscudes i compromeses. Teníem necessitat de trobar-nos. Encara, en les celebracions eucarístiques hi som tots. Sí, encara compartim les alegries, penes i problemes personals, familiars o socials. Internament encara fem equip. Segons els sociòlegs el nostre equip, format per persones de diferent edat (entre uns i altres hi havia uns 20 anys de diferència), de diferent formació i diferents personalitats, no podia acabar bé. No tenien raó, només la mort, el va poder destruir, però com he dit abans, la física, perquè l'espiritual no la destruirà mai. Mai.

Un membre de l' equip ens va fer aquest regal “ Amics per sempre ”

Amics tots ben estimats
no sé com vos he d'agrar,
i tampoc sé què he de dir
davant es cors entusiasmats.
de tan bones amistats
que desig no tinguin fi.

Ses vostres demostracions
d'afecte i estimació
són de gran satisfacció,
arrelades en es fons
de ses nostres relacions
ben plenes de germanor.

Amics per sempre, vetlleu i estimeu el que teniu, perquè sabem el valor del que tenim, quan ho hem perdut. □

ELS EMD, UN DO DE L'ESPERIT SANT

Ara fa ja vint-i-set anys que el nostre bon amic i consiliari Cristòfol Vidal ens va proposar engegar una nova experiència: constituir un nou equip, integrat en el Moviment dels Equips de la Mare de Déu. Llavors, érem un conjunt de cinc matrimonis joves amb inquietuds i ganes de créixer en la fe i rebre una formació cristiana, que, alhora, dúiem una trajectòria de col·laboració activa en les nostres respectives comunitats parroquials.

En el decurs d'aquests anys, dues parelles de la formació original, per diferents motius, no continuaren, però la seva presència en l'equip va ser molt enriquidora. Molt prest, s'incorporaren dues noves parelles de tal manera que, actualment, seguim essent cinc matrimonis i el nostre consiliari. Amb la perspectiva que proporciona el pas del temps, podem afirmar que la felix iniciativa que emprenguérem ha estat i segueix essent una experiència grata i privilegiada que tant ens ajuda a viure i enriquir la nostra espiritualitat conjugal. L'equip ens ha donat l'esperit i l'entorn necessaris per aconseguir uns objectius i un ideal comuns. En ell hi hem trobat la fraternitat i l'ajuda mútua, el suport i l'encoratjament adients per tal de reflexionar junts, aprofundir la nostra fe, pregar amb joia i confiança i ser membres actius del Poble de Déu.

En el nostre camí de la fe volem tenir Déu en el centre de la nostra vida i fonamentar-la en l'Evangeli per tal de viure'l i donar testimoni dels valors cristians en la nostra vida de família, social i professional. Reunits, en nom de Crist, sentim que el seu alè nodreix la nostra fe i la fa créixer.

La nostra pertinença al Moviment ha propiciat, en tots nosaltres, una disponibilitat per anar assumint diferents compromisos, empesos per un esperit de servei i col·laboració activa.

Valorem molt tots els mitjans que ens ofereix la dinàmica dels EMD per poder trobar uns moments i espais per aturar-nos i dedicar un temps més intens i profund a la pregària i l'escolta i meditació de la Paraula de Déu. En aquest sentit, els recessos anuals i els exercicis espirituals ens ofereixen l'oportunitat d'experimentar un revifament espiritual, imprescindible per renovar la nostra vida espiritual.

Donem moltes gràcies a Déu per la descoberta i la vivència d'aquesta gojosa experiència, que esperem seguir amb la mateixa regularitat i constància que han caracteritzat la nostra praxi tots aquests anys.

En aquestes quasi tres dècades hem viscut i compartit moltes experiències de vida –alegries i penes, preocupacions i satisfaccions– que han reforçat el sentiment d'amistat i d'equip. I així seguim, ben integrats en el món present, oberts, amb esperança al futur d'una societat en la qual volem ser llevat dins la massa. Amb la protecció de Maria, la nostra Mare, volem seguir el seu exemple de fidelitat i confiança en Déu i de docilitat a l'Esperit Sant.

Pilarín i Fraterno, Lina i Joan Miquel, Tere i Diego, M Antònia i Vicent, Paula i José Ignacio i Cristòfol Vidal, el nostre estimat amic i consiliari, a qui estem molt agraïts. □

«L'equip ens ha donat l'esperit i l'entorn necessaris per aconseguir uns objectius i un ideal comuns. En ell hi hem trobat la fraternitat i l'ajuda mútua, el suport i l'encoratjament adients per tal de reflexionar junts, aprofundir la nostra fe, pregar amb joia i confiança i ser membres actius del Poble de Déu.»

Carta del Pare Caffarel a un Equipier

LA TEVA PÀTRIA

Tot cristià és cridat a reservar un lloc a l'oració a la seva vida. Però, de vegades, per senyals evidents, es comprèn que alguns hi són convidats particularment. Aquest era el sentit de la frase que t'ha intrigat tant en la meua carta: "Crec endevinar en tu una vocació a l'oració".

Quan es descobreix en alguna persona el sentit de l'oració, de la seva importància, de la seva eficàcia; i d'un desig impacient i tenaç d'arribar-hi, hem de pensar que aquest és un indicador de la crida de Déu. És clar que la gràcia de l'oració s'infon a tot cristià, encara que de vegades sembla que hi hauria motius per posar-ho en dubte. Quant que cal insistir, quant que cal raonar, per empenyer els fidels a l'oració. Per contra, n'hi ha –i tu ets d'aquest nombre, si no m'equivoco– que un dia s'adonen de l'absoluta convicció de la pregària. I aquesta convicció no és una adquisició personal, ni el resultat de la reflexió o d'un ensenyament rebut, és una convicció que se'ls imposa. Són tan incapaços de comprendre d'on els ve, com de rebutjar-la. Aquí hi ha el segell indiscutible de la vocació a l'oració, de la qual et parlo.

S'equivocaria l'interessat si prengués aquesta gràcia per un senzill socors, destinat a facilitar-li l'oració. Abans de res, és una exigència divina que cal reconèixer.

I per què aquesta exigència? No serà que l'estat de vida cristiana a què ha arribat, ara demana més? O que li veu Déu a l'ànima en vigílies d'esdeveniments que l'oració ha de permetre afrontar millor? O que les persones i les empreses la responsabilitat de les quals assumeix tenen necessitat d'un suplement major d'auxili diví? Serà que el Senyor vol fer-se conèixer més íntimament? Sigui el que sigui, el sacerdot que s'adona d'aquesta crida a una ànima, sap que ha de exigir-li que correspongui amb obstinació, amb fidelitat, amb perseverança.

Tanmateix, no crec que deu minuts d'oració quotidiana fossin una resposta adequada. Quan tu, escriptor, et poses a redactar un article, sobretot has d'entrar en possessió de tu mateix i dels teus mitjans. De la mateixa manera, en començar la pregària cal, d'ordinari, reunir les facultats, disperses com un esbart d'ocells en els arbres de les rodalies. Només llavors podem concentrar-nos, penetrar progressivament en una oració més profunda. Però tot just ho hem aconseguit, els nostres deu minuts s'han evaporat.

Ja sé que un dia, amb el costum adquirit i amb la gràcia de Déu, es fa molt més fàcil recollir-se, penetrar en el santuari interior i, allà, desentendre't de tot i quedar-te atent a la presència del Senyor. Alguns no necessiten més que aturar-se, enmig de les seves ocupacions, per sentir-se dominats per la presència divina, i, en acabat, els costa molt desprendre's d'aquesta acaparant proximitat, per retornar a les seves tasques. Però això no es concedeix, d'ordinari, sinó després de llargs anys de fidelitat a l'oració. I fins i tot per a aquestes ànimes tan avançades, els sorolls de fora o els tumults interiors fan ben difícil en moltes ocasions l'accés al regne del silenci.

Tu ets encara novici en la matèria. Necessites, doncs, exercitar-te llargament i pacientment en l'oració i consagrar-hi temps i esforç. On trobar aquest temps, em preguntaràs, en aquesta vida doblement absorbent de la família i de la professió... i no sé quantes ocupacions més? No ho sé. Però del que estic segur és que, quan un s'hi entesta de debò, se'n surt amb la seva. No serà sense aprendre a economitza el temps. I, a més, amb la convicció que, si Déu et crida a l'oració, Ell te n'oferirà els mitjans, per poc que posis de la teua banda.

T'aconsello que dediquis cada dia mitja hora, almenys, a l'oració. I que et reservis també descansos més llargs. Per què no fer, per exemple, un cop al mes, una hora d'oració a la nit? Aquesta oració de la nit amaga una misteriosa virtut que no trigaràs a experimentar. "No podeu vetllar una hora amb mi?", preguntava (jo diria suplicava) Crist als seus apòstols, a l'hort de les oliveres.

Per què no reservar, alguns cops, una de les teves vetllades, i (amb el consentiment de la teua parella) dedicar al Senyor de nou a onze? No per consagrar tot aquest temps a l'oració pròpiament dita, sinó al que en deien els antics "lectio divina". Obre llavors la teua Bíblia en una pàgina prevista i llegeix amb calma, atura't, pren notes, guarda silenci perquè madurin els fruits recollits. Posa't de genolls per adorar, per parlar al

Senyor. Després, a llegir altra vegada. No cal tampoc llegir massa. Quan hakis trobat un pensament substancial, medita'l, demana la gràcia de gaudir-lo profundament, després entra sense adonar-te'n en una oració més silenciosa, més afectuosa, de senzilla atenció al Senyor. He pres l'exemple d'una lectura bíblica, però també us pot servir d'una altra pàgina espiritual.

Un altre mètode de exercitar en l'oració: el recés. No sempre, és clar, un recés predicat. Vés alguna vegada a passar un cap de setmana en una hostatgeria monàstica. Conec diversos matrimonis que tenen aquest costum i n'estan encantats. Si has sentit la crida del Senyor, vull insistir que aquestes jornades han de ser consagrades a l'oració i no l'estudi.

No t'atabalis en excés per tot el que aquesta carta et suggereix. Veuràs com amb el temps tot es posarà al seu lloc, i, a poc a poc, l'oració arribarà a ser la teva pàtria. □

Abbé Henri Caffarel

Fem camí

Al Gabriel

Ja fa molta estona que he deixat el poble enrere; les cases, els carrers, el xivarri del mercat a la plaça de la font... Ara, els sons són uns altres: la piuladissa dels ocells, la remor del vent entre les branques més altes dels arbres... De sobte el camí es fa més costerut: fa calor i em cansa la pujada. Tinc ganes de tornar i deixar-ho córrer, però imagino el teu somriure i segueixo caminant.

Haviem preparat junts aquesta sortida, però tu no has pogut venir. Recordo quan miràvem el mapa per preparar el camí: com sempre no ens posàvem d'acord. I també, com sempre, vas guanyar tu. Ara porto el mapa a la motxilla i m'hauré d'aturar a mirar-lo, perquè em sembla que m'he perdut. Quan fas camí amb un amic, tot és més fàcil; saps que no et pots perdre, i que, a poc a poc, arribaràs allà on has d'anar. La mirada de l'amic reflecteix la bellesa de l'entorn, i sents que tot és possible.

M'aturo: necessito una mica d'aigua, i consulto el mapa. Sí, m'he perdut. Hi ha un riu pintat al plànol, i jo no n'he trobat cap, de riu. Però no tornaré enrere. No tinc temps ni ganes de desfer el camí.

El dia passa; corren les hores, s'allarguen les ombres, i puja l'olor d'escalfor de la terra. I segueixo caminant. El pensament em fuig lluny, molt lluny d'aquí, i em pregunto quan tornaré a sentir la teva veu.

I m'adono que no tot està escrit al mapa; ni al mapa ni enlloc. Ningú no t'explica que tots els dies no són iguals: alguns són alegres, engrescadors. D'altres, en canvi, es torcen a poc a poc, i no saps per què.

He travessat el riu. El camí baixa, de sobte, i s'endinsa en un bosc de roures altíssims: m'envolta el silenci. El sol es pon i la por em nua l'estómac. Avanço més ràpid; el bosc s'acaba i arribo al mas on ens esperen per passar-hi la nit.

Continuaré endavant i t'explicaré el viatge; triaré les paraules que expliquin la pau del silenci, triaré nous colors per pintar la llum del cel quan el sol es pon, inventaré mots nous per a l'amistat.

Així, quan tornis, no t'hauràs perdut aquest tros del camí.

Lourdes Gabarrón

EL CRIST DELS MARINERS DE BENICARLÓ I LA PREGÀRIA QUE LI COMPONGUÉ EL CARDENAL RICARD MARIA CARLES (ACS)

Quan em trobava davant del fèretre del Cardenal Ricard Maria Carles a la Catedral de Barcelona, em vingueren al cap d'una banda la devoció al nostre Santíssim Crist del Mar, aquesta pregària que Benicarló mai no oblidarà, i ensem, els Equips de la Mare de Déu.

Meditava que Don Ricardo era un fervent devot del nostre Crist del Mar. Aquest Crist que segons la tradició arribà a Benicarló el 1650, portat a los nostres platges per un captiu italià procedent de Tunísia, en un moment que es patia una pesta terrible que cessà tot seguit, tan bon punt el Crist tocà la nostra terra. La imatge actual és del 1940, ja que l'original havia estat destruïda el 1936.

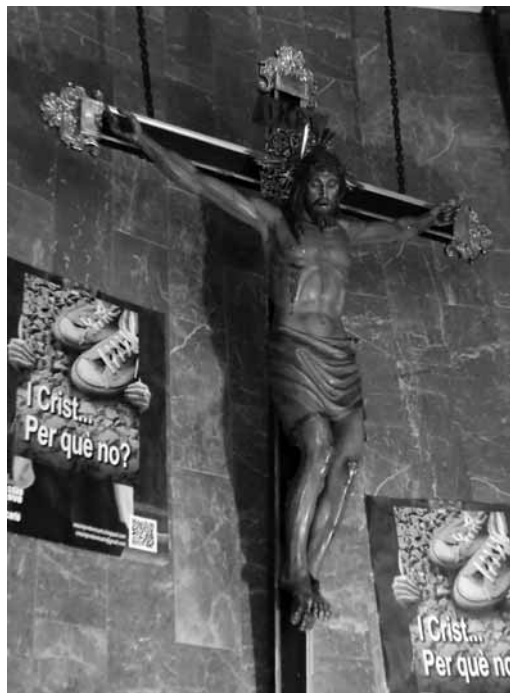
El Crist del Mar es troba en una ermita construïda entre el 1922 i el 1924, que avui és temple de la parròquia de Sant Pere. Des del 1798 se l'honora amb una solemne Novena en vigílies del Diumenge de Rams; aquesta tradició fou actualitzada l'any 1998, en commemorar-se'n el segon centenari. El dia 7 de març de 1990, en la celebració del 50è aniversari de l'actual imatge del Santíssim Crist, va resar-se per primer cop aquesta pregària composta per Don Ricardo per aital ocasió. Després, restà integrada a la Novena.

“Pare Nostre: estic contemplant en el vostre Fill crucificat l'amor que teniu al món. Us en dono gràcies perquè el Crist del Mar és la millor prova que, havent-nos lliurat el vostre Fill, no ens podeu negar cap do que ens faci menester per arribar fins a Vós. Us estimo, perquè sou Pare. Us estimo, perquè em tracteu com un fill. Feu que sàpiga sentir cada dia la protecció de les vostres mans amorosides. Sé que m'estimeu tal com sóc, però que em somnieu millor que no sóc. Us demano, doncs, créixer amb una consciència i unes actituds de fill, dia rere dia, per tal d'arribar a tenir els mateixos sentiments que Jesús devers Vós i devers els vostres fills, germans meus. Infoneu-me forces perquè no m'aturi en aquesta conversió que m'ha de fer semblant al vostre Crist. Doneu-me fortalesa i domini de mi mateix, i misericòrdia i caritat en el tracte amb els germans, per tal d'esdevenir tal com Vós voleu. Que tots nosaltres, homes i dones de Benicarló, del camp, de la indústria i del mar, formem cada cop més una comunitat humana que transparenti el convenciment que ens movem, cada dia, entre germans. Doneu-me de poder mirar amb ulls de germà tots els qui m'envolten. Que tots us sentin proper, i ben especialment els qui més necessiten la vostra proximitat, els qui es viuen allunyats de Vós, els qui pateixen en el cos o en l'ànima, els ancians que estan sols, tots el qui estan necessitant algú o alguna cosa per poder viure amb dignitat de fills vostres. No sé pas si avui esteu satisfet de mi, Senyor, però mirant el vostre amor que es trasllua del nostre Santíssim Crist del Mar, vull dir-vos que jo, de Vós, n'estic molt content. Amén.”

Meditava també sobre la pastoral familiar, centrada en els Equips de la Mare de Déu, que van assolir una gran implantació tant a la diòcesi com a Benicarló per la tasca de qui en fou consiliari, mossèn Amela, que esmerçà molt de temps i entusiasme al servei dels matrimonis.

Demanem al Santíssim Crist del Mar que tingui a casa seva el nostre Don Ricardo, tan estimat. □

Joan Ramon Batiste

Pensaments

La violència i la injustícia que hi ha al món, no ens poden deixar indiferents.

Papa Francesc

Tots els ciutadans, especialment els polítics, han de contribuir a la vida social i política segons la concepció de la persona i del bé comú que considerin humanament veritable i justa, utilitzant tots els mitjans lícits que l'orde jurídic democràtic posa a disposició de tots els membres de la societat. (...) Això explica també que es pot donar una pluralitat de partits en què puguin militar els catòlics per poder exercir el seu dret i el seu deure de participar en la construcció de la vida social i democràtica del país.

Lluís Martínez Sistach

Dialogar, conviure donar sense la certesa d'esperar-ne reciprocitat, això manifesta la més gran gratuïtat a la qual ens convida la nostra fe. Amb tot, la reciprocitat positiva no es troba en el punt de partença, sinó en el terme d'un camí de gratuïtat, ja que amb l'amor no es comercia, no es compra ni es ven, s'ofereix gratuïtament. L'encontre és una actitud interior, una manera de ser, perquè els discs del nostre cor han cedit.

Teresa Losada

Hi ha un cert fatalisme històric entre algunes religions que fa que, sovint, utilitzin expressions com ara "Déu ho ha volgut" o "Era de Déu" per a situacions negatives, i no pas per a moments feliços, fenòmens positius i per a èxits humans valedors de la capacitat humana per revertir la història i dirigir-la en direcció al futur. També en l'àmbit religiós convé revalorar la utopia.

Juan José Tamayo

Si deixem enrere milions de persones, no sobreviurem mai, fins i tot si som els més forts. Molts nens, al món, no demanen una Playstation, sinó un bolígraf i un llibre. Fem que puguin tenir-ne.

Malala Yousafzai

En aquest context, l'Església com a institució (a més dels seus membres com a ciutadans, a nivell individual o en grup) en una societat democràtica té una paraula a aportar, no a imposar, al conjunt de la societat i, per tant, també al debat públic. Creients i no creients poden buscar junts camins de pau, de justícia, de qualitat de la convivència, de respecte a cada persona i als seus drets legítims, d'atenció a les persones que sofreixen; poden lluitar contra la pobresa i la marginació, treballar contra totes les formes de violència i de discriminació injusta, fer un món més sostenible, protegir el planeta, respectar els drets dels pobles, etc. En una paraula, poden buscar junts camins per fer un món més humà.

Josep M. Soler, Abat de Montserrat

L'actitud de diàleg i cooperació entre creients i no creients no és nova. No comencem de zero. Tenim molt camí fet. Cal abandonar la desqualificació dels no creients o la consideració de la fe com a signe d'endarreriment cultural. Quan l'objectiu és la convivència i la mútua cooperació, les diferències, en comptes de separar, poden enriquir. El cristianisme necessita escoltar les demandes i les opinions dels qui pensen diferent per poder ser de debò catòlica, és a dir, universal. Potser aquest sigui un signe del nostre temps a través del qual l'Esperit ens parla. Potser hauríem de ser com Bernabé o Saule i estar amants al raig de veritat que il·lumina tots els homes per descobrir el que hi ha d'autèntic i de profund en les espiritualitats post-modernes, però sense renunciar al nucli de l'Evangeli: el compromís radical amb el proïsme.

Josep Oton Català

(La tria dels pensaments ha anat a càrrec de Carme Meix)

» pregàries al vent

Recerco l'alba dins la nit obscura
 i se'm fan perdedors tots els camins.
 Recerco el cant de l'única font pura
 i totes les begudes són verins.
 Voldria que el perfum de blanca rosa
 ofegués la luxúria d'aquell nard.
 Voldria que el meu cor que ja no gosa,
 per l'amor no cregués que és massa tard.
 Una vela, només, i una atzavara;
 un mar ben blau i una blavor de cel;
 una joia callada i ben avara,
 i l'aquietament de tot anhel.
 I trobar-se, Senyor, que em fossis l'alba,
 i la vela i el mar i el cant d'amor;
 que em tornessis brillant l'ànima balba
 i ben clara la font d'aquest meu cor.

Joan Brossa

» Pensament

“Una nit vaig somiar que estava caminant per la platja amb el Senyor. En el cel van aparèixer com a llampecs algunes escenes de la meva vida. A cada escena em vaig adonar que a l'arena hi havia quatre peuades, unes eren les meves, i les altres, les del Senyor. Després de contemplar la darrera escena, em vaig girar i vaig veure bé totes les peuades que hi havia a l'arena. Em va cridar l'atenció, però, que més d'una vegada, només es veien un parell de peuades i no quatre, a l'arena. També vaig veure que açò passava sempre en els moments que més trist i més enfonsat m'havia sentit. Vaig quedar sorprès, i li vaig fer al Senyor aquesta pregunta:

–Senyor, vós em vau dir que si em decidia a seguir-vos, faríeu amb jo tot el camí; però he vist que en els moments més difícils de la vida, només hi havia dues peuades a la platja. No entenc per què m'heu deixat tot sol quan més ho necessitava.

I el Senyor em va respondre:

–Fill meu, tu saps prou com t'estimo i que mai no t'abandonaré. És cert, en els moments de prova i sofriment només hi ha un parell de peuades: són les meves i és quan jo et duc a be coll.” □

Jordi Genestar Pons
 Equip Ciutadella 3

SOM DELS EQUIPS, HO CELEBREM!

Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca

Trobada General Barcelona 10 Maig 2014

- ▶ 10.00 Arribada i Recepció al Col·legi Maristes La Immaculada, carrer València 370 (cantonada Roger de Flor) de Barcelona
- ▶ 11.00 Presentació de la jornada pels Responsables Regionals.
- ▶ 11.15 Ponència a càrrec del Sr Ximo Company (Catedràtic d'Història de l'Art) sobre el Portal del Naixement de la Sagrada Família
- ▶ 12.00 Ponència de Jose Manuel Almuzara (Arquitecte. President de l'Associació Pro Beatificació d'Antoni Gaudí) sobre el Portal de la Passió de la Sagrada Família
- ▶ 12.45 Descans
- ▶ 13.00 Ponència de l'Excel·lentíssim Cardenal de Barcelona, Sr Lluís Martínez i Sistach
- ▶ 14.30 Dinar
- ▶ 16.00 Fotografia de grup
- ▶ 16.30 Concert: El Somni del Cel per Lluís Platero
- ▶ 17.15 Sortida cap a la Sagrada Família
- ▶ 18.00 Eucaristia a la Sagrada Família presidida per l'Excel·lentíssim Cardenal de Barcelona, Sr Lluís Martínez i Sistach
- ▶ 19.30 Visita a la Sagrada Família
- ▶ 21.00 Fi de la Trobada

NOTES

ORGANITZACIÓ

- ▶ Preu: 30€ per persona els adults; joves fins a 18 anys 15€.
- ▶ Per a inscripcions a la Trobada: al secretariat secretariat@emd-cm.cat, telèfon i contestador 934 675 551. Ingresseu l'import en el compte de La Caixa IBAN: ES19 2100 0832 6102 0030 1580
- ▶ És imprescindible que indiqueu en l'ingrés o transferència, el vostre nom, equip i sector.
- ▶ La data d'inscripció i pagament serà fins el 10 d'Abril del 2014.
- ▶ Hi haurà un servei d'acollida que lliurarà la identificació i la carpeta amb el material.
- ▶ Hi haurà servei de guarderia per als infants.
- ▶ Els que vinguin amb nens/es han de comunicar al Secretariat preferentment per correu electrònic, el nombre de fills que vindran i les edats.
- ▶ Els menors de tres anys romandran a cura dels pares durant tota la jornada.

Equips Mare de Déu
Catalunya i Menorca

SOM DELS EQUIPS, HO CELEBREM

**Trobada General
Barcelona 10 Maig 2014**